

"ZEG OP ALLES JA" | HAN (19), CANADA

Door **Go Strange** | 16-24 jaar

Ik wil naar school in Londen! Met die mededeling stapte Han op z'n zestiende naar z'n ouders. Dat het hem menens was, bewezen de offertes en het volledig uitgewerkte plan die hij hen voorlegde. Om praktische redenen bleek zijn plan toen nog niet uitvoerbaar. Maar het idee om internationaal te gaan was er. Samen met zijn ouders begon hij aan een verdere zoektocht. Die bracht hem naar uitwisselingsorganisatie [Youth For Understanding](#) (YFU) en hun aanbod om het zesde jaar secundair onderwijs over te doen in het buitenland.

"Mijn talenkennis bijschaven, dat was het doel.", vertelt Han. "Ik wist dat ik later in een internationale omgeving, wilde werken. En dan moet je talenkennis goed zijn, zeker die van het **Frans en Engels**. Met YFU kon ik niet alleen een jaar naar het buitenland, het kon ook **naar 2 verschillende landen**. In augustus vertrok ik voor **5 maanden naar Château-Gontier in Frankrijk**. En in januari ging het voor **6 maanden richting Petrolia, een dorp in een Engelstalige regio van Canada**.

Mijn Engels was voor ik vertrok al vrij goed. Maar mijn Frans, nee, daar zou ik niet ver mee komen. Dat werd al duidelijk op de eerste schooldag. Elke leerling moest zich kort voorstellen. Met heel veel moeite slaagde ik erin om duidelijk te maken dat ik Han, de uitwisselingsstudent was. **Bovendien vond ik dat functioneren in een andere taal heel vermoeiend**. Je moet je zo focussen dat je tegen het einde van de dag echt moe bent.

Dat moet beter, en snel, dacht ik. **Vanaf toen kocht ik dagelijks een krant. Ik kleurde er alle woorden in die ik niet begreep en zocht die op in een woordenboek. In het begin zagen die kranten eruit als echte kleurboeken. Maar stilaan werd het beter en vond je maar hier en daar nog een gekleurd woord terug**. Na 3 maanden was de taalbarrière weg en deed ik het allemaal vlotjes in het Frans!"

Kom uit je kot

"Château-Gontier is een klein Frans dorp. Ik woonde pal in het centrum wat ideaal was om van alles te doen. Of er ook echt veel te doen was in dat kleine dorp? Wel, voor iemand die er 10 jaar moet wonen, is het er wellicht een beetje saai. Maar 5 maanden is een ideale periode om het ganse aanbod in het dorp uit te proberen. Dat heb ik dan ook gedaan. Ik schreef me in voor karate, muurklimmen en rugby.

Want als je niet uit je kot komt, kom je niemand tegen.

Ik bleef het langste hangen bij de rugbyploeg. Ik trainde mee met de senioren. In onze ploeg waren er maar enkele leden even oud als mij. Het was wennen om met die 30ers en 40ers te trainen. De meeste van hen waren stoere stevige kerels. Ze bombardeerden mij tot '*right wing*'. Lopen en niet geraakt worden, dat was mijn job.

Natuurlijk ontmoette ik ook leeftijdsgenoten. In het gastgezin had ik een gastzus die even oud was als mij. Van dag één nam zij me mee naar haar vrienden, feestjes,..."

Toppers van gastpapa's

"Ik trof het echt met de gastgezinnen waarbij ik logeerde. Ik kwam twee keer in een gezin van gescheiden ouders terecht. Wat betekende dat ik twee keer enkel een gastpapa had. Mijn echte mama heb ik natuurlijk wel gemist, maar een gastmama, nee dat niet. Die papa's waren topkerels! In Canada was ik te gast bij een 60'er. Ik was de 43ste student die er op uitwisseling kwam. Uitwisselingsstudenten opvangen is die man zijn leven. Toen ik er verbleef was er nog een Duitse student en er kwamen enkele weken een Finse, een Noorse en een Nieuw-Zeelandse student op bezoek die er een paar jaar geleden al verbleven.

Positief aan YFU vind ik dat ze gastgezinnen niet betalen voor hun opvang. Bij andere organisaties gebeurt dit soms wel. **Gezinnen die dit voor YFU doen, zijn dus heel gemotiveerd om jou als student een warme tijdelijke thuis te geven."**

Let's go Lancers

"Naar school gaan in Frankrijk was niet zo anders dan bij ons. In Canada waren er wel veel verschillen. Ik ging er naar het LCCVI of Lambton Central Collegiate & Vocational School. Je mag je mijn school daar voorstellen als een '*American highschool*'. Een supergroot gebouw waar de leerlingen hun materiaal in '*lockers*' opbergen, dat zijn zo van die kleine kastjes die je met een sleuteltje op slot doet.

Leerlingen zijn er ook echt fan van hun school. Ik speelde er bij het rugbyteam. Bij elke wedstrijd tegen een andere school kwamen er massaal veel leerlingen van onze school supporteren. '*Let's go Lancers!*', was de leuze. En als we wonnen was iedereen geweldig trots.

Ook op vlak van lessen kiezen gaat het er anders aan toe. Ik mocht zelf kiezen welke vakken ik volgde. Ik koos voor sport, saxofoon, sociologie en **een vak dat '*People's class*' heet. Daarin hielp ik met het begeleiden van kinderen met een verstandelijke beperking en kinderen met andere problemen. Bij ons vind je zoiets niet. Zeker dat laatste vak waarbij je ervaring opdoet door een bijdrage te leveren in de gemeenschap, is iets dat bij ons niet bestaat."**

8 honden, 1 slee en 15 graden onder nul

"In de **weekends en vakanties** nam ik de **tijd om het land te verkennen**. Bij YFU spreken de studenten die in eenzelfde land verblijven vaak af om samen uitstappen te doen. De trip die mij altijd zal bijblijven is een **4-daagse met een hondenslee**. Zalig! 3 dagen bij 15 graden onder de nul door de sneeuw voortgetrokken worden door 8 honden. 's Avonds een vuurtje maken om er je eten op te bakken. Kijken naar de sterrenhemel. Slapen in een tent. **Ik voelde me nog nooit zo één met de natuur."**

“Zeg op alles ja, dat is de tip die ik heb voor toekomstige uitwisselingsstudenten. Vraagt iemand jou om mee te gaan zwemmen? Doe het. Ook al haat je zwemmen. **Het is de beste manier om snel mensen te leren kennen. En loopt het contact met anderen eens wat stroef, trek het je niet aan. Blijf gewoon die spontane, gemotiveerde uitwisselingsstudent.** Mij heeft het ja-zeggen in ieder geval een onvergetelijke ervaring opgeleverd. En daar gaat het toch om!”

FOTO'S: Han